

Wijd-starend tegen de blauwe hemel zag zij niets dan blauw, blauw, weldadig, heerlijk, geurig en wemelend Mei-blauw, blauw voor engelen om in te slapen, blauw om zachtjes met je lippen van te drinken, blauw om je handen in te dompelen tot ze van het koele blauw dropen, Mei-blauw om in te sterven.... Haar paarsblauwe ogen werden teer-weemoedig en vochtig van het vermoeiend turen: blauw om in te sterven.... sterven — zó — zó als zij nu was, één en twintig, een klein meisje nog, dat niet geleefd heeft, een vrouw, die geen man had, een moeder zonder kinderen.... o stil! niet over kinderen. En tòch, toch daalde een klein roze lichaampje, rank en lenig, gelijkend op het beeld, dat Gorters gedicht in Suzes hoofd van het kind-Mei had gevormd, van den hemel af, om haar middel was een band van het luchtblauw en met twee linten bleef zij aan de reine koepel vast. 't Was als een kindje, dat men lopen leert en dat een moeder in de hemel aan de zijden leidsels houdt. Het werd nu véél kleiner dan Mei, het was een wankelende baby met blonde verguld-zijden lokjes en reine goddelijke ogen. Het spartelde met de roze beentjes en sloeg stuurloos met de armpjes. Strekte het zijn handjes niet naar Suze, zijn moeder? O, het daalde, stil, stil! om het kind niet te verjagen, Suzes roze-en-blauwe Mei-kind. Met haar ogen volgde ze haar lucht-schim, haar blik naderde de bloeiende bergamot en daar plons! viel het kind in het zachte bloesembed, dat er kleine witte schulpjes rondvlogen.

Suze knipte met haar oogleden. Het kind was weg, maar de wind die onder de pereboom speelde, joeg een wolk bloesemblaadjes tot boven het lage dak.

„Mijn lief klein kind”, murmelde Suze strijkend over haar vermoeide ogen en met een tere glimlach om haar droeve mond.

.....
In de ruime slaapkamer van de villa lag Suze klaar-wakker in haar ledikant naast haar stokkerig-ademende slapende man. In het huis hing de stilte van de nacht en Suzes

wakende oren hoorden niets dan dat zingend gehaal van Nico en het tergend-gelijkmatige tikken van de gangklok.

Het was de nacht van de laatste Mei. De volle maan verlichtte een stuk van haar spreij en een stoel voor het raam, verder lag de kamer vol schemerige schaduwen. Van Herzberg bleekte alleen een hand op een rode streep in de wollen deken.

Buiten lag de wereld te slapen in het maanlicht. Aan het einde van de wei wist Suze nu de wilgen met hun groen-zilver haar en in de sloot zou nu een moirée-zilveren lint kronkelen. De schaduw van de schuur was zwart, diep-zwart en hield de bomen in zijn bereik verhuld in lange slepende nachtklederen. En door het open raam kwam het eentonig lied van de populieren, die in een lange rij langs de oprijlaan hun harpen tokkelden.

De laatste nacht in Mei....

In deze nacht zou de maan haar kind, haar dode kind Mei, in haar armen dragen naar zee, waar de dichter haar in het zand begraaft....

Suze had Gorters gedicht gelezen, één-, tweemaal, toen niet-te-tellen keren. Eckstein had haar voor de hele verdere maand niets nieuws willen geven en zij had ook niets anders verlangd. Gedeelten kende zij uit haar hoofd, ze herhaalde ze in gedachten en voelde zich op de klanken luchtig glijden als een boomschorsbootje op een gerimpeld meer. Ze had zich in het epos verdiept tot ze niet meer dacht aan gewone mensen, die aten en dronken en over lage dingen spraken; tot ze woonde in de sfeer van nymfen en goden en godenkinderen. Daarbij was zij-zelve een nederige Walkyre en één mens was er, maar tot god geworden: Eckstein. Hij was Wodan de wijze, Thor de krachtige, hij was haar Balder, haar Licht, haar Zon.

O, waarom had hij haar dit boek gegeven! Wist hij dan niet hoe haar voorhoofd pijn moest doen van de kreunende klachten daarachter, die haar Verlangen weende? Wist hij niet, dat haar hart ging breken als